

derom k voor gehou...
Unif...
ver...
logie...
ang te...
Her...
met...
grond...
hidaten...
haar...
ven. In...
in ook...
nomen...
hoog...
teit te...
omdat...
gestane...
de nu...
it boy...
ol ge...
je niet...
af te...

op dit...
ewel er...
oor het...
rk geen...
tudeerd...
in geen...
doot de...
men de...
sleite te...
nemen...
uitsluit...
de Vrije...
at Prof...
s te ge...
ok het...
versiteit...
lde Art...
aldus te...
penents...
inamand...
geleerd...
univer...
Amster...
Gerefor...
m. Een...
vop van...
dat hij...
en min...
is, en...
ik dank...

Synode...
hebben...
eegering...
der Vrije...
door elk...
iteit be...
nde met...
tedelijke...
en leden...
nlijk uit...
meten...
tedelijke...
ts haar...
erkende...
met de...
de hoog...
iversiteit...
us civilis...
k harer...

r Canne...
gingen...
Prof. Van...
rkenning...
tje Unif...
itel werd...
rderheid...
mden de...
an Veen...
k, Eilers...
en de...

raal blad...
leinzielig...

in haar...

niet uit...

m tegen...
taat, dat...
wederom...
rdt, deze...

en opge...
ler Her...
hande is...
end ook...
ervormde...
n, hunne...
te doen...
H. K.

maas van 33 jaar, maar al als jonge man van 23
had hij er de droeve ervaring van opgedaan.
Hij staat dan pas twee maanden te Birkdaard,
zijn eerste Gemeente. Geboren en opgevoed
in de fysieke heeft hij in die maanden schier
niet dan bevinding geprekeet.
Zijn preek was 'n getuigen.
In 'n Getuigen van getuigen van subjectieve,
religieuze gevoelens; een spreken uit
den drang van, wat hij zelf noemt, 'de tot in-
stinct' bij hem geworden mystiek; een jubelen
over het, in innig verkeer met, genieten in God,
over het *fruit Deo*; een zich verlustigen in het
aanschouwen van het aanschijn des verzoenden
Gods, 'welks aanschouwing', zooals onze Leer-
regels van Dordt het zoo innig-teer uitspreken,
'de godvruchtigen roeter is dan het leven en
welks verblijven bitterd is dan de dood.'
Spreken uit 't leven.
Maar dan, op het einde dier twee maanden,
komt er een keer.
Nog niet de keer in zijn theologisch denken
ten aanzien van de *Verbondopvatting*, maar
een keer in zijn wijze van preeken.

Op zichzelf was dat nog zoo kwaad niet.
De jonge dominee had tot dusver een preek-
methode gevolgd, die zeker eenzijdig was; een-
zijdig, subjectief of onderwerpig.
'Ik preekte,' dus zag hij het nu in, 'meer den
Christus dan den Christus,' legde meer nadruk
op den Christus in ons, dan op den Christus
voor ons.'
Zeker 'getuigen' zonder meer, is nog geen
preeken zooals het behoort.
Maar, wat hij zijn nieuwe wijze van preeken,
genieten aan den maatstaf, dien men bij een
preek behoort aan te leggen, wel een kwaad was,
is de omstandigheid dat Dr. Hulst alnu juist
in 'n andere eenzijdigheid verviel, doordat hij
voortaan eenzijdig objectief of voorwerpig
ging preeken.
En dan nog wel uitsluitend dogmatisch.
Dit nu was, naar ik niet anders kan zien,
een gevolg van zijn opleiding te Hoogeroven,
waar hij, naar zijn eigen zeggen, 'goed gedrid
was geworden in de stellige, wederleggende en
praktische Theologie'; maar meer ook niet.
Noemt hij in zijn GEDENKSCHRIFT zijn bevin-
dige preeken of 'getuigen', een 'misstand', hij
wil, dat zijn lezers zich over dien misstand niet
te veel moeten verwonderen: 'Ik was wel beter
onderwezen te Hoogeroven, maar ik was in de
mystiek geboren en opgevoed.'
Zich van den 'misstand' bewust, vraagt hij
zichzelf nu af: 'Hoe moet ik dan preeken?'
Het antwoord was, zooals Christus en de
Apostelen gedaan hebben. Zij hebben de leer
ontwikkeld en ik had de ontwikkelde leer slechts
te ontwikkelen, blóót te leggen voor het kleine
verstand van mijn hoorders, en niets meer.
Dit 'en niets meer' tekent.
Algemeen nog van de mij ietwat vreemd aan-
doende, wijl ze mij hoegaande geen gedachte
aanbiedt, onderscheiding tusschen ontwikkelde
en onontwikkelde, komt het mij voor, dat Dr.
Hulst zich hier min gelukkig uitdrukt.
Het is toch niet geheel juist, dat de verkond-
ging van Jezus en de Apostelen niets meer
is geweest dan